

uskon siementä sirottamaan,
toivon korsia kohottamaan
saloille synkille, kaukaisille; —
mutta te, paimenet ristikansan,
ootteko apua antaneet,
ootteko kansoa kaittävaanne
kuilujen ylitse kantaneet, —
ootteko yhden muistaneet,
muut jos liettekin unhottaneet?

Ootteko käyttäneet kansan kieltä,
ootteko noutaneet Herran mieltä,
kun hän kaikkien kielien antaa
itselleen iki-kiitosta kantaa?

Ellette, — tuomio tuosta te kuulkaa:

Kylvönne kannan ei hedelmätä
työnne on tyhjää, tyhjää aivan,
oppinne kansaan ei jälkeä jätä,
tuottaa teille vain turhan vaivan;
kansan vain kultia, kuvia palvoo,
edessä vanhojen jumalain valvoo . . .

J. H. Erkko -- kuollut.

Suurin nykyisistä suomalaisista runoilijoista — kuollut. Ikuisen nuoruuden ihantelija, ikuisen elämän uskoja, ikuisen kevään laulaja — murtunut multa, taitunut talven alle. Siinä on suuren elämän suurin ja raskain ristiriita. Mutta samalla suloisin. Mies maahan, mutta työt ja muisto maailmalle. Lähtevät lintusina siivosiipisinä, sulosuisina lentelemään ja joka räystäällä, joka ikkunalla laulelevat, visertävät. Mitä? Suuren sydämen syvimpiä, hellimpiä . . .

J. H. Erkko jätti paljon kaunista suomalaiselle kansalle. Hänen kädestään lähtivät seuraavat teokset: Runoelmia, Paimen lauluja, Uusiarunoelmia, Havaittuani (virsiä), Tietoja (raamatullinen mietenäytelmä), Uskovainen (eletty kertomus), Kuplia (runoja), Aino, Kullervo ja Pohjolan häät, Kalevala-aiheisia kauniita runonäytelmiä, Ajan varrelta, Runoelmia ja ajatelmia, Pimeän tullen, Suo-

malainen huoneentaulu, Nuorten runoja ja Ilmojen lauluja, kaikkia ylevähenkisiä runoteoksia.

Sydämen laulaja, hengen jalostaja, kansasi kohottaja — nuku rauhaisaa, utuista unta!

Pientä pakinaa nimenmuuttoaasiasta.

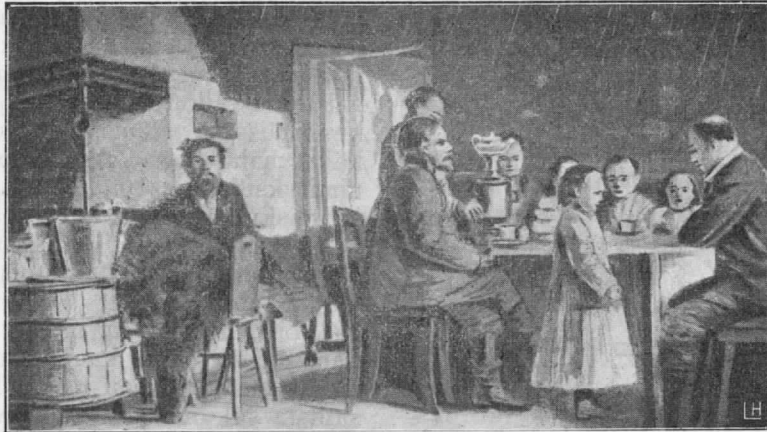
Vento vieraan virkakunnan väkivaltaisesta vaikutuksesta ovat aikojen kuluessa niin hyvin kansalliset paikan- kuin sukunimetkin, joko kokonaan tai osaksi virallisesti käyneet epäkansallisiksi Vienan Karjalassa. Vaan kansa, tietenkin luontoisen vaiston vaikutuksesta, on itsepintaisesti keskinäisessä elämässään säilyttänyt, mikäli mahdollista alkuperäisiä kansallisia nimityksiä. Vastahakoisesti on syrjäisen selkoiskylän eläjä aitovenäläisiin nimiin perehtynyt edes virallisessa merkityksensä säkään. Näin on laita kotoisilla kummuilla eläjän rahvahan.

Liikkuva kansa, mikäli tunnen ja tiedän, on varsinkin kauppamatkoillaan Suomessa ennen aikaan aina käyttänyt kansallista sukunimeä. Vasta viimeisinä vuosikymminä, kun Vienan Karjalaisia alkoi asettua maakauppiainiksi Suomeen, on venäläisten sukunimien käytäntö heidän keskuudessaan valtaan päässyt — yksinomaan virallisista syistä. Tämä on monellekin olojamme tuntemattomalle antanut aiheita olettamiseen, että muka meikäläiset ehdoin tahdoin, aivan kuin mitäki koristetta tuota venäläistä nimeä käyttäisivät. Mutta toden totta ei valveutunut Vienan Karjalainen niinkään tahallaan venäläisen ja siis hänelle itselleenkin vieraan nimikilven alla ammattiaan harjoita, ei Suomessa eikä kotoisessa Karjalassa.

Ajatellaanpa miten monasti meikäläinen eikö tunnekaan itsensä loukatuksi kun kuulee omaa nimeänsä väärin äännettävän, vain mitempää sen oikein ääntämistä voi vaatia muilta, kun ani harvat itsekkään osaamme sitä kyllin sujuvasti lausua. Tähän sanottaneen: muuttakaa sitten nimenne! Niinpä kyllä, ja moni meistä on jo sitä koettanutkin, vaikka täydellisesti onnistumatta. Meillä näet täytyy tässäkin asiassa aivan Tsaariin asti paperit työntää ja ennen kuin ne niin monihyväiseltä reissulta myöntyvät, ennättää jo nimen muuttajakin

toisinaan muuttaa tuonilmaisille elosijoille. . . Vain kunhan olot valtakunnassa vakaantuu ja kunhan kansallinen ja yksilöllinen vapaus tulevat taatuiksi, ei varmaankaan Vienan Karjalaiset vitkastele vieraantuessaan ventovieraista sukunimistään. Kilvan kiirehessä valitaan silloin aito-karjalaiset sukunimet, nimet joitten soitu sorjana kaikuu omista sekä heimmomme heidän korvissa, kajahtaa tutunomaisena Kalevan kankahilla. Silloin jeffit ja noffit unohdetaan. Mutta vuotellessa tuota armasta aikaa, voitaisiin ehkä jo nytkin, nimimerkki „I C“:n ehdottamalla tavalla rinnakkaisesti virallisen nimen ohella — niinkuin jo useat Vienan Karjalaiset käyttävätkin — ruveta yleisemmin käyttämään kansallisia sukunimiä. Samalla kuin toivon että „Karjalaisten Pakinoissa“ annetaan

kalin „hamiljaa“, vastattiin: „ka, Perttunen, Perttunen se on. K'eihän tässä kylässä muita hamiljoita oukkaan, kun Perttuset ja Karhuset.“ Ei siis „jeffiä“ tunnusteta ollenkaan. — Muutamakseen taas olin työssä Jyväskylästä eräässä talossa. Isännän „muamo“ on „onnakko“ vuotta 60 jo ollut talossa. Kertasen „narosna“ tiedustelin häneltä poikansa „hamiljaa“ ja, pyhä risti, hän ei siitä tiennyt hölyn pölyä. Minua huvitti tuo akkaraiskan tietämättömyys. „Ka tiijät sie. Onttonenhan se on minun poika. Kun se ukkopogoinniekka oli Ontto, niin totta se poika silloin on Onttonen“, koki akkaraiska minulle selittää. „Onkohan tuo pravlinjan kirjoillakin Onttonen“ kiusasin vielä akkaa. „Ka, siitä mie en tiijä, miten ne herrat on sinne kniikoilleen panneet vaan silloin kun minut

Karjalainen perhe vieraineen (Suomen Raja-Karjalasta).

sijaa nimen muutto ilmoituksillekin, kehoitan kaikkia niitä Vienan Karjalaisia, jotka joko ovat aikusemmin nimensä muuttaneet tahi vasta sen tekevät, työntämään ilmoituksensa myöskin omaan äänenkannattajaamme, jotta siten saavat tiedon tuttavammekin. Vaihtakaapa mielipiteitä tästä, mielestäni ylen tärkeästä asiasta.

Paavo Ahava.

Karjalaisten Pakinoiden 1 n:ssa nimimerkki I. C. kehoittaa Vienan Karjalaisia heittämään pois nuo oudot venäläispäätteiset sukunimet. Remsujeffit, Sergejeffit y. m. Syventykäämme hiukkaisen asiaan. Joka lienee liikkunut vähänkään enemältä Karjalassa, hän on tullut helposti huomaamaan, että varsinainen kansa ei ole vielä hyväksynyt ollenkaan koko noita outoja „hamiljoita“. Niinpä esim. kun Latvajärven tiedustelin laulaja Miih-

Jyskyjärveltä tähän tuotiin, niin Tiilikäläksi tätä taloa sanottiin.“

Varsinainen kansa siis vielä kammoo kaikkia noita „jeffiä“ ja „noffia.“ Jos esim. Uhtuan kylästä lähet etsimään tuon karjalaisliikkeen innokkaan alkuun panijan ja harrastajan, Paavo Afanasjevin kotia, ja kyselet sitä virallisella nimellä, niin uskallan epäillä, että et ainakaan sinä päivänä perille pääse. Mutta kysele vaan karjalaisella nimellä, niin sen kyllä kaikki tietää.

Vielä eräs esimerkki! Siitä on vuotta kymmeninen, kun Jyväskylän mies etsi Kuopiossa „Pappisen Oleksin“ kauppuotia. Koko päivän sinne tänne ajeltuaan osaantui hän vihdon Alekseij Popoffin puotiin. „Tiälläi olet juaveli ja kun mie olen päiväsen sinua etsinyt, virkkoi mies. „Mahoit kysyä rahvahalta.“ Ka, kysyinhän mie moneltaki Pappisen Oleksin puotia, vaan ei tiijetty.“ „Oisit kysynyt Popoffin puotia, niin kyllä ois ruttoh juohatettu.“ Näitä

tämmöisiä sattumia saattaisin luetella loppumattomiin, jos vaan „aika ja tilaisuus myöntäisi.“ Jos vielä mainitsen, että Vienien nykyisen „Stuarostan“ virallinen nimi on Matvei Kiriloff, vaan sekä rahvas, että hän itsekkin paremmin ymmärtää nimitystä Kyyrö Matti, samoin starssina Stepan Lipkin paremmin tunnetaan Liusun Teppanan nimellä, niin alkaa käydä selväksi, että tšekäläinen rahvas ei tahdo tunnustaa noita vieras päätteisiä nimiä. Nuo „jeffit“ ja kyllä karjalaisten nimien hännällä pyörineet, „mäneh tiijä“ pari sataa vuotta, vaikka rahvas ei niistä näihin vuosiin saati ole välittänyt sitä, eikä tätä. Mutta nyt kun laukkumiehillä täytyy olla passit ja muut kuljeksiessään, niin noihin passihin tietysti merkitään virallinen nimi. Tätä passia täytyy näytellä sitte kuvernööreille, vallesmannille, poliiseille y. m. ja niin tuleekin tietoon, että tuo meidän tuttu Kähäräpää Vaseli onkin Vasarajeff, Hukka Miikkula Nikolai Rettijeff j. n. e. Pääasiassamonikin Karjalan mies häpee noitaa koristettuja sukunimiään ja jos olis valta, niinkuin on mieli, niin pian moni mies pyyhkäiseisi nimensä hännästä tuon „jeffin“ tai „offin.“

Jamani Paavila ja Triihvo Uhtualta (runonlaulajia).

S. W.

Kysymyksiä.

1. Mitä ovat väkijuomat?
2. Mitä ansioita väkijuomilla on ihmiskunnassa?

Ken näihin kysymyksiin työntää „Karjalaisten Pakinain“ toimitukselle sattuvimmat vastaukset ennen ensi tammikuun 15 p:ää, saapi vuosikerran „Karjalaisten Pakinoita“ ilmaiseksi.

Toimitus.

Maatalouspakinoita.

II

Sananen karjanhoidosta ja maanviljelyksestä Vienan-Karjalassa.

Jokaisen ken maatansa viljelee ja karjaansa hoitaa ja tahtoo työstänsä saada mahdollisimman suuren tulon, on tärkeää osata asettaa taloutensa maanlaadun, ilmanalan y. m. luonnon edellysten mukaan.

Vienan-Karjalassa täytyy maamiehen turvautua pääasiassa karjanhoitoon, jos tahtoo saada elämistä maan annista. Viljan viljelys ei Vienan-Karjalassa suuremmissa määrässä kannata. Alat ovat pieniä ja maanjakosuhteiden vuoksi vallitsee maamieheissä epä-

varmuus ja välinpitämättömyys talouden hoitoon nähden. Siksi täytyykin Vienan Karjalaisen yksinomaan turvautua karjanhoitoon, ja karjasta karjalainen hyvällä ruokinnalla ja kunrupeaa harjoittamaan rehuviljelystä tuleekin saamaan taloudellisesti suuremman voiton. Mutta miten ovat karjalousolot tätä nykyä Vienan-karjalassa?

Jos käymme navettaan antaa se meille ensimmäisen suuren opetuksen. Navetta on aivan pimeä ja likainen, eikä siellä ole mitään sisustusta. Mahdotonta on pimeydessä eläinten viihtyä. Elämisen ensimmäisiä ehtoja on saada päivän valoa ja puhtautta, ilman niitä ei karjasta ole paljoakaan odotettavaa. — Valoa siis navettaan ja puhtautta elukoille!

Vienan-Karjalassa tulisi ensiksi saada hyviä eläimiä navettaan ja niitä hyvin hoitaa. Edellistä puolta on koetettu parantaa sillä, että on annettu mukamas jalostuneimpien Holmogori- ja Jaroslavorotujen vaikuttaa karjaan. Tulokset tästä ovat olleet aivan huonoja, ainakin Aunuksesta kertoo sellaista suomalaisille tunnettu etevä karjamies H. Nylander. Karjalan omaa maatiaisrotua olisi sen sijaan jalostettava. Sillä maatiaisrodun ruokinta tuottaa suurimman taloudellisen voiton. Tämän rodun maito on rasvaisinta, ja tämän rodun lehmät ovat vähemmän tyytyväiset kuin muiden. Kun Vienan-Karjalan omat lehmät-maatiaiset-saataisiin voimaperäisesti ruokituksi ja muutoin hyvin hoidetuksi, niin siitä vasta koituisi tuotteliain karja.

Mutta millainen on nykyinen ruokinta Vienan-Karjalassa?